

въ княжеството, възвѣстилъ му за прѣдстоящото отпътуване на рускитѣ окупационни войски изъ България, а еднакво и за прѣдстоящия изборъ на първи Български князь, възъ основа на прѣдписанията на Берлинския договоръ и Търновската конституция. Това възвание е започвало съ сжщитѣ ония слова, както и онова до българитѣ въ Южна България. Царьтъ благодарилъ на българитѣ за храненитѣ чувства на признателность къмъ Неговата Особа и къмъ руския народъ, за безкористо съдѣйствиe и даденитѣ тежки жертви за освобождението ни.

„Господь — казвалъ е Той — е благословилъ оржъието, подигнато отъ Менъ за защита на вашето право дѣло, и Ми дозволи да довърша това, което желяехъ. Държавитѣ, по чувство на справедливостъ, не можеха да не признаятъ правата на гражданство на Българската народность, и Берлинскиятъ трактатъ, признавайки правата ви окончателно и обезпечвайки вашата независимостъ, положилъ е въ основата на Българското княжество здрави основи за бждното развитие на вашата народность“. Българитѣ пригласявали се да докажатъ, че тѣ сж способни за политическа независимостъ и достатъчно зрѣли и за да се възползватъ отъ прѣдоставенитѣ имъ права. Призовавали се тѣ да си избератъ князь, призванъ да бжде вождъ и защитникъ на интереситѣ на Българския народъ, прѣдъ европейскитѣ държави. Въ лицето на бждещия първи Български князь, Царьтъ-Освободителъ привѣтствувалъ възраждането на българския народъ.*

Въ деньтъ 17 априлий 1879 година, въ древно прѣстолния градъ Търново е извършенъ тържествено

* Татищевъ, Александъръ II, стр. 526.